

Sárdi Fülöpné Evezős Kiránduláson

Egy barátnőmmel vagyok a Dunakanyarban. Nyilván evezni készültünk, csak a fényképezés kedvéért pózoltunk. Nyaranként Horányba jártunk. A Duna mellett voltak kis telepek, ahol házakat lehetett bérelni meg venni is. Többféle telep volt, a mienk egy olyan jó zsidó társaság volt. Persze nem mindenki volt zsidó, de például ott a telepen semmi antiszemitizmus nem volt. Az unokatestvéreimnek (apai oldali) volt egy házuk, egy nagyon szép faházuk, aminek a bútorait a Cora festette meg, végig ilyen magyaros, tulipános mintája volt az egésznek, fehér bútor és kézzel festve, gyönyörű volt. A háborúban gajra ment, elégették, felhasogatták vagy elvitte valaki, ki tudja? Volt pingpongasztal és természetesen a víz. Általában anyu, Hedi és én jártunk ki Horányba. Apám nagyon nem volt Duna-barát. Mindig azt mondta: a Dunától félni kell, a víznek nincs korlátja. Mi az anyuval rendszeresen heteket töltöttünk ott, apu nagyon ritkán jött ki. Anyu ment be inkább hozzá. Anyu evezett, és nagyszerűen úszott. Ő tanított meg úszni, természetesen a Dunában.